

Červený kontejner a hladová kočka

Bylo jedenáct hodin večer a já si řekla, že ještě dojdou vynést odpadky, abych s nimi ráno nemusela. V předsíni jsem si všimla dvou starých baterií z fotoaparátu. Vzala jsem je také, protože jsem si uvědomila, že je v ulici červený kontejner na elektroodpad, do kterého je můžu vyhodit. Vyšla jsem z domu, byla už docela zima a trochu jsem se lekla pana *Jana Růžičky*, se kterým jsem se málem srazila. Když jsem došla ke kontejnerům, vyhodila jsem nejprve odpadky a potom jsem strčila do dvířek od červeného kontejneru. Ozvala se rána – něco spadlo. „Ale já ještě baterie nepustila z ruky?“, pomyslela jsem si. Koukla jsem se dovnitř a uviděla dvě zlověstné zářící oči. „Pane Bože, upír?“, napadlo mě nejprve, protože jsem se dívala v televizi na horor. Naštěstí upír zamňoukal a já si uvědomila, že je to jen kočka.

Opatrně jsem jí vytáhla, aby mě nepoškrábala. Když jsem jí vysvobodila, rychle se mi vysmekla z rukou a běžela celá vystrašená s ocasem staženým k zemi rychle odsud. Cestou domů jsem přemýšlela, jak se tam asi dostala ...

... „Au, mě bolí břicho! Už zase do mě hodil ten syn paní *Bubenské* nesnědenou svačinu. Já jsem přece na elektroodpad a ne na nesnědené housky!“ Stěžoval si červený kontejner stojící v *Radlické* ulici.

Utěšoval se tím, že určitě za chvíli někdo přijede a vysype ho. A tak čekal a čekal, ale už se začalo stmívat a pomalu se rozsvěcely pouliční lampy. Všude bylo ticho, jen občas někdo prošel kolem, a kdybyste se hodně zaposlouchali, uslyšeli byste tiché vzlykání: „Zapomněli na mě! Jak to, ještě nikdy se to nestalo!“ Naříkal kontejner a přemýšlel, jak se toho hrozného břichabolu zbavit.

A pak se zadíval na konec ulice a uviděl malé štíhlé zvíře. Bylo bílé s tmavými skvrnkami – kočka! V tom dostal kontejner nápad. Když přišla kočka blíž, řekl opatrně: „Ahoj, neměla bys chuť na housku se salámem?“ „Mňau, kdo to na mě mluví? Samozřejmě že bych měla, dva dny jsem pořádně nejedla.“ „To jsem já, červený kontejner.“ Kontejner se představil a řekl kočce svůj nápad. Poprosil ji, jestli by do něj neskočila a nesnědla by si tu housku, že ho z ní bolí břicho, protože do něj nepatří. Kočka po chvíli váhání, jestli to není nějaká past, souhlasila. Postavila se před kontejner a připravila se ke skoku. S hlasitým zamňoukáním vyskočila, co nejvýše dovedla, rozrazilla dvířka kontejneru, ale už nedopadla. Její dlouhý ocas se jí stal osudným. Dvířka ji ho sevřela a kočka nemohla ani dovnitř, ani ven! Houkala se za ocas ve vzduchu. Nevěděla chudinka, co si má počít, zkoušela se nějak vyprostit, ale nešlo to! Musela tedy čekat, až ji někdo vysvobodí ...

... Odemkla jsem dveře od bytu a probrala se z myšlenek. „Mám moc bujnou představivost, radši si už půjdu lehnout.“

Jana Nechvátalová, 14 let